

Jūra nenumaldomai kilo, pasiglemždama žodžius, sąvokas, prisiminimus. Geso grimztantys gatvių žiburiai, šaudė šviestuvų lemputės, laiduose kilo trumpasis jungimas, visas susisiekimo tinklas virto negyvu, luošu voratinkliu, iš kurio nebėra naudos, neveikiantis telefonas. Geso ekranai, iš kurio nebėra bekraštis vandenynas ėmė tvenktis prie ligoninės, ir kraujyje skendo visi Atėnai – šventovės, šventi keliai ir giraitės, tuščia tuo metu agora, balta deivės statula ir jos alyvmedis.

Ji buvo šalia, kai aparatūra, jau nereikalinga, buvo atjungta ir švelniarankė graikų seselė vienu judesiu užtraukė paklodę jam ant veido.

Kūnas buvo kremuotas, o pelenus jie su vaikais išbarstė Egėjo jūroje, tikėdami, kad tokios laidotuvės jam būtų patikusios labiausiai.

Esu

Patobulėjau. Pradžioje, kai pabUSDavau svetimoje vietoje, pirmą akimirką manydavau, kad esu namie. Tik paskui ryto šviesoje išryškėdavo nepažįstami, neįprasti daiktai. Sunkios viešbučio užuolaidos, televizoriaus keturkampis, išverstas mano lagaminas, balti, tvarkingai sulankstyti rankšluosčiai. Naujoji vieta slėpdavosi už dieninių užuolaidų, prisidengusi burka, paslaptin-ga, dažniausiai šviesiai kreminė arba geltona nuo gatvės žibintų.

Vėliau pasiekiau fazę, kurią kelionių psichologai vadina „Nežinau, kur esu“. PabUSDavau visiškai nesusigaudydama. Mėgindavau – tarsi užgėręs alkoholikas – prisiminti, ką veikiau praeitą vakarą, kur buvau, kur vedė mane keliai, traukdavau

iš atminties detalę po detalės, kol atsitokėdavau čia ir dabar. Juo ilgiau trukdavo ši savotiška procedūra, tuo didesnė panika mane apimdavo – nemaloni būseną, panaši į vidinės ausies uždegimą, kai sutrinka koordinacija, ima pykinti. Kurgi aš, vėlniai rautų, esu? Tačiau pasaulio detalės pasigailėdavo manęs ir galop sugražindavo į vėžes. Esu M. mieste. Esu B. mieste. Čia viešbutis, o čia – mano draugės butas, svetainė N. namuose. Sofa pas pažįstamus.

Šitaip pabUSDama tarsi pasižymėdavau bilieta, leidžiantį keliauti toliau.

Tačiau, kaip teigia kelionių psichologija, yra dar trečias etapas – vainikuojantis, svarbiausias, tai etapas, kuris yra galutinis tikslas, – kur bekeliautume, visuomet keliaujame jo link. „Nesvarbu, kur esu“, man tas pats, kur esu. Esu.

Apie rūšių atsiradimą

Esame liudininkai, kaip Žemėje radosi ir visus žemynus bei daugumą ekologinių nišų jau užkariavo naujos būtybės. Jos laikosi būriais, dauginasi draskomos vėjo ir nesunkiai įveikia didelius atstumus.

Matau štai jas pro autobuso langus – tuos oro duobagyvių, ištisus jų tuntus, klajojančius po dykumą. Pavieniai individai mėšlungiškai įsikimba į smulkią dykumos augaliją ir triukšmingai plazda – gal šitaip komunikuoja.

Specialistai teigia, kad plastikiniai maišeliai – tai naujas egzistencijos puslapis, kad jie verčia aukštyn kojomis amžinuosius gamtos įpročius, nes turi tik paviršių, o viduje yra tušti, ir šis